

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯାହା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଯଥା ରୀତି ଧାରଣ କର, ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେବେ ବି ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ନ ହେଉ ସେଥିପାଇଁ କେଉଁ କଥା ଉପରେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଯେଉଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି, ତାହା ତ୍ରାମାର ସଠିକ୍ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ତ୍ରାମା । ଯଦି ଏହି କଥା ଉପରେ ସର୍ବଦା ବିଚାର କରିବ ତେବେ କେବେହେଲେ ଦୁଃଖ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ସେହିମାନଙ୍କୁ ଲାଗିଥାଏ ଯେଉଁମାନେ ତ୍ରାମାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ହୃଦୟତ୍ୱମ କରୁନାହାନ୍ତି । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତ ଏହି ତ୍ରାମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାର ଅଛି, ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବାର ବା ରକ୍ଷିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନ୍ତ ବାବା ରୁହାନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଛୋଟ ଏବଂ ଏହି ଛୋଟ ଆତ୍ମାଠାରୁ ଶରୀର କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଏହି ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଶରୀରକୁ ଅଲଗା ହୋଇଯିବ ତେବେ କିଛି ବି ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ହିଁ ବିଚାର କରାଯାଇଥାଏ । ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ କ’ଣ କ’ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ କରୁଛି । ଯଦିକାତ ସାହାଯ୍ୟରେ ଛୋଟ-ଛୋଟ ହୀରା ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଯାଏ ଯେ ସେଥିରେ କୌଣସି ଦାଗ ଆଦି ଅଛି କି ନାହିଁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କେତେ ଛୋଟ । କେତେ ଅଦ୍ଭୁତ ଯଦିକାତ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଖୁଛି । ତାହା କେଉଁଠି ରହୁଛି ? ତା’ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ କ’ଣ ? ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା କେତେ ବଡ଼ ଧରିତ୍ରୀ ଆକାଶ ଦେଖି ହେଉଛି! ଯଦି ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ବାହାରିଯିବ ତେବେ କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ଯେମିତି ବାବା ବିନ୍ଦୁ ସେମିତି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଏହା ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ କଥା । ଆତ୍ମା କ’ଣ, ପରମାତ୍ମା କ’ଣ ଏକଥା ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ରନିମାଣ କରୁଛି, କ’ଣ କ’ଣ ଦେଖୁଛି । ସେହି ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ସିଏ କିପରି ତା’ର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁରେ ୮୪ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ସିଏ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଧରିନିଅ ନେହେରୁ ଦେହତ୍ୟାଗ କଲେ, ଯୀର୍ଣ୍ଣରୀଷ୍ଟ ଦେହ ତ୍ୟାଗ କଲେ । ତେବେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା ଏହାର ଅର୍ଥ ଶରୀର ମରିଗଲା । କେତେ ବଡ଼ ଶରୀରରେ କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବହୁତ ଥର ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ଜଣାପଡ଼ିବ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଥରେ ଘୁରୁଛି । ଅମୃତ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଲା ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ତା’ର ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବ । ଇଏ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ନାମ ରୂପକୁ ଏହି ସମୟରେ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲା । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି— ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛ । ବୁଝାଉଛ ତୁମେ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିଥିଲ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ଯାହାକି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଅଟେ, ତାହା ପାଳନ କରି ଆସିଛି । ଏହା ଯଥାର୍ଥ କଥା ଅଟେ । ତୁମକୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଅନୁମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏହିସବୁ ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହେଉଛି, ତୁମେ କହିବ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଇତିହାସର ତ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ବି ଅଭିନେତା ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଶରୀର ଧାରଣ କରିବେ । ଗୋଟିଏ ନାମ ରୂପ ଦେଶ କାଳ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏବିଷୟରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଏଭଳି ଲେଖ ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛି ଯେ ଆଗକୁ କେବେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହ ମିଶିଥିଲ ? ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପଚରାଯାଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ଏହି ନାମ ରୂପରେ ଆସି ଆଗରୁ କେବେ ମିଶିଥିଲ ? ତେବେ ଏକଥା ଆତ୍ମା ଶୁଣିଲା ନା । ବହୁତ ପିଲା କହୁଛନ୍ତି— ହଁ, ବାବା, ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଲ୍ ପୂର୍ବରୁ ମିଶିଥିଲୁ । ସାରା ତ୍ରାମାର ପାର୍ଟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ହବ ତ୍ରାମାର ଅଭିନେତା । ଇଏ ହେଉଛି ବେହଦ ତ୍ରାମା । ଏହି ତ୍ରାମା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାଲୁଛି, ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଫରକ ପଡ଼ି ପାରିବ ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ତିଆରି ହୋଇଥିବା ସିନେମା ହଦର ଏବଂ ତାହା ମେସିନ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ଚାଲିଥାଏ । ଦୁଇ-ଚାରିଟା ରିଲ୍ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯାହା ମେସିନ୍ରେ ଘୁରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ବେହଦର ତ୍ରାମା । ଏଥିରେ କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ ବଜାଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଏକ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛି । ତେବେ ୮୪ ଜନ୍ମର କେତେ ବଡ଼ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ରିଲ୍ ହୋଇଥିବ । ଏହା ତ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଅଟେ । ଏହି କଥା କ’ଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ କି! ଏହା ମଧ୍ୟ ରେକର୍ଡ ସଦୃଶ, ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ । ତେବେ ଏହାର ପରିଚୟ ଅନୁମାନଙ୍କୁ କିପରି ଦିଆଯିବ । ସାମ୍ବାଦିକମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ବୁଝାଅ ତେବେ ସେମାନେ ଖବରକାଗଜରେ ବାହାର କରିବେ । ମାଗାଦିନରେ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ବାହାର କରିପାରିବ । ଆମେ ତ ଏହି ସଂଗମ ସମୟର ହିଁ କଥା କହୁଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ କିଛି ହେବ ନାହିଁ, ନା କଳିଯୁଗରେ ହେବ । ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ ଆଦି ଯେତେ ସବୁ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଏମାନଙ୍କୁ ଝ

ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଦେଖିବା । ଏଥିରେ କିଛି ବି ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଡ୍ରାମାରେ ସବୁ କିଛି ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପଶୁ, ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହେବେ । ସାରା ବିଶାଳ ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଯେମିତି ଡ୍ରାମାର ଶୁଟିଙ୍ଗ୍ ହେଉଛି । ଯଦି ମାଛିଟିଏ ସାମନାରେ ଉଡି ଚାଲିଯାଏ ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏବେ ଏହି ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ଉପରେ ଚିନ୍ତନ ତ କରିବାର ନାହିଁ । ପରଥମ କଥା ବାବା ନିନ୍ଦେ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ କଲପ କଲପ ସଂଗମଯୁଗରେ ଏହି ଭାଗସ୍ଥଗାଳୀ ରଥରେ ଆସୁଛି । ଆତ୍ମା ପଚାରୁଛି କିପରି ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଗରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ କ୍ଷାତ୍ରକୁ ପୁଣି ଉଠାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ସେମାନେ ବୁଝିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପ୍ରଚ୍ଛେଦକ ଷ୍ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଏହି ପାଠ କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯାହା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଯଦି କେହି ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ପଚାରିବେ ତେବେ ତୁମେ ତୁରନ୍ତ କହିଦେଇପାରିବେ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଜନମର ଆୟୁଷ ୧୫୦ ବର୍ଷ । କେତେ ଅଭିନୟ ଚାଲୁଛି । ବୁଝିପରେ ସାରା ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି ନା । ଆମେ ୮୪ ଜନମ ନେଉଛୁ । ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଏହିଭଳି ଚକ୍ରରେ ଘୁରି ଚାଲୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା । ଏଥିରେ କିଛି ନୂଆ ଯୋଡା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି— ଚିନ୍ତା ସେ ବିଷୟରେ କରାଯାଏ ଯାହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୁହେଁ । ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ତାହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ତେଣୁ ଆମକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆର ନାଟକରେ କିଛି ଏଭଳି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାନ୍ତି ଯାହାକୁ ଦୁର୍ବଳ ହୃଦୟବାଲା ଦେଖି କାନ୍ଦି ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତାହା ତ ନାଟକ ନା । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ନାଟକ, ଏଥିରେ ପ୍ରଚ୍ଛେଦ ଆତ୍ମା ନିଜର ପାର୍ବ ବଜାଉଛି । ଡ୍ରାମା କେବେ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବା ବା ରଖିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କିଛି ବି ନୂଆ କଥା ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ସେହିମାନଙ୍କୁ ଲାଗୁଛି ଯେଉଁମାନେ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଯେଉଁ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, ଚକ୍ର ଲାଗାଇ ପୁଣି କଲପ ପରେ ସେହିଭଳି ହେବା । ଏହା ବହୁତ ଆଗଚର୍ଯ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ ଯୋଗ୍ୟ କଥା । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ରଖି ମୁନିମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହୁଥିଲେ— ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ରଚୟିତା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ଶୁଣି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ତୁମେ କ'ଣ କହିବ କି ଆମେ ଏକଥାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ଏହି ସମୟରେ ସବୁ କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କଥାରେ ଦୁଃଖ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାର ଅଛି । ଦୁନିଆରେ ହେଉଥିବା ନାଟକରେ ରିଲ୍ ଚାଲି ଚାଲି ଘୋରି ହୋଇଯାଏ, ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଏ, ପୁଣି ତାକୁ ବଦଳାଇ ଥା'ନ୍ତି । ପୁରୁଣା ରିଲକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନଷ୍ଟ କରିଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ ହେଉଛି ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ଏଭଳି କଥା ଉପରେ ବିଚାର ଦୃଢ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରି ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ । ଆଉ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବା ଅଥବା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବା । ଅଭିନୟ କରି-କରି ଆମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ନା ଆତ୍ମାର ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ, ନା ଅଭିନୟର ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ । ଏଭଳି କଥା ପ୍ରତି କାହାର ବିଚାର ଚାଲୁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏକଥା ଶୁଣି ଆଗଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ସେମାନେ ତ କେବଳ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ରାମାୟଣ, ଭାଗବତ, ଗୀତା—ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର । ଏଥିରେ ତ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବେହଦର ବାବା ଯାହା ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଯଦି ଯଥା ରୀତି ଧାରଣ କରିବା ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବା । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ଏକାଭଳି ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଜେଲକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାଷଣ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମୁକ-ବଧିରମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯାଉଥିବେ କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଧିକାର ରହିଛି ନା । ସେମାନେ ଇଙ୍ଗିତ ଦ୍ଵାରା ବୁଝିପାରିବେ । ଆତ୍ମା ଯିଏକି ବୁଝିବ ସେ ତ ଭିତରେ ଅଛି ନା । ଚିତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରଖିଦିଅ, ସେମାନେ ପଢି ତ ପାରିବେ ନା । ବୁଝି ତ ଆତ୍ମାରେ ରହିଛି । ଚାହେଁ ଅନ୍ଧ, କେମ୍ପା, ଛୋଟା ହୁଅନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ବୁଝିପାରିବେ । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର କାନକୁ ତ ଶୁଭିବ ନା । ତୁମର ସିଦ୍ଧି ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଭଲ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବୁଝାଇ ସ୍ଵାଗତକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରିପାରିବ । ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପଦତି ନେଇପାରିବ, ସ୍ଵାଗତକୁ ଯାଇପାରିବ । ତାଙ୍କର ତ କରମଜନ୍ମବିଧିରେ ତରୁଟି ଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେହି କେମ୍ପା ଛୋଟା ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥାଏ । ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ନୂଆ ଜିନିଷ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଅନ୍ଧ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ସମାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି ନା କିଛି ଫରକ ରହିଥାଏ । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାର ଅଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି ପୁଣି କଲପରେ ଆଉ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ଥିଲା କି! ଏହାକୁ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ସହିତ ନିଜ ମଧ୍ୟସ୍ଥରେ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଶକ୍ତିର ଓଫିସ ଯାହାକି ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଜିନିଷର

ମହିମା କରାଯାଇଥାଏ ନା । ନୂଆ ଦୁନିଆ କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ପୁଣି ସେହି ରାଜ୍ୟ କିପରି ହେବ ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । କାହାକୁ କାହାକୁ ତ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହୁନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଭାବରେ ରହୁଥିବ ଏବଂ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରୁଥିବେ ତେବେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଥିବେ । ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇପାରିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ଭଲ-ଭଲ ଅଟନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି— ଈଶ୍ଵର ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ବାକି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମା ରହିଛି । ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପାରଲୌକିକ ପିତା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବେ ତାଙ୍କୁ କେହି ଭ୍ରମିତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଜଳଦି ଭ୍ରମିତ କରିଦେବେ । ଦୁନିଆରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନକୁ ନେଇ କେତେ ବିତର୍କ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଜ୍ଞାନରେ ପୂରା ପକ୍କା ଅଛନ୍ତି, ହୋଇପାରେ ସେମାନେ ଆମ ଜ୍ଞାନ ମାରଗର ହୋଇନଥିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି କିପରି କହିପାରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଆମର ହିଁ ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାରଗର ଥିଲା । ଏବେ ତ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ସେମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ଅନେକଗୁଡିଏ ପଣ୍ଡା ମନେ ରଖିବ ତେବେ ତୁମେ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ବାବା ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ-ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତୁମକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆରମ୍ଭରୁ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହୋଇ ତେବେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜ୍ଞାନର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହିଭଳି କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବହୁତ ତତ୍ପର ରହିବ । ଚିତ୍ରଗୁଡିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଜ୍ଞାନ, ଯୋଗ, ଧାରଣା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ରହିବା ଦରକାର । ସତତୋପରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ନିଜର କରମଧନ୍ଦା ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । କିଛି ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ହୋଇଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେତିକି ହିଁ କରିବେ । ପରବରତୀ ସମୟରେ ତୁମକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକଦମ୍ ଭାଇ ଭାଇ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଅଗରୀର ହୋଇ ଆସିଛ ପୁଣି ଅଗରୀର ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ନହେଉ ଶେଷ ସମୟରେ କେହି ମନେ ପଡନ୍ତୁ । ଏବେ ତ କେହି ଘରକୁ ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନାଶ ନ ହୋଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ କେହି କିପରି ଯାଇପାରିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଯିବେ ନଚେତ୍ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଯଦି କିଛି ବାକି ରହିଯାଇଥିବ ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ତାହା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହେବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମର ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ଅବସ୍ଥା ତ ଅନତିମ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଲେଖିଦେବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ମନେ ରହିଯିବ । ତେବେ ପୁସ୍ତକାଗାର ଗୁଡିକରେ ଏତେ ସବୁ ପୁସ୍ତକ କାହିଁକି ରଖାଯାଇଛି । ତାକ୍ତର, ଓକିଲମାନେ ନିଜ ପାଖରେ ବହୁତ ପୁସ୍ତକ ରଖିଥା'ନ୍ତି, ସେଗୁଡିକୁ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଓକିଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ, ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଓକିଲ ହେଉଛ । ଆତ୍ମାମାନେ, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ନା । ଦୁନିଆରେ ହେଉଛି ଶରୀର ନିର୍ବାହର ପାଠପଢ଼ା, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ା । ତେବେ ଏହି ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଭୁଲ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ମାୟା ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ଭୁଲ୍ ହୋଇଚାଲିଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବହୁତ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ପୂରା ପଢିବେ ନାହିଁ, କରମାତୀ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସହନ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ଏବଂ ନିର୍ତ୍ତ ପଦ ପାଇବେ । ଯଦି ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଥିବ ତେବେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ବାବା ଆସିଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ଏଥିରେ ଲଢେଇ ଝଗଡାର ତ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ଆମଦାନୀରେ ଖୁସି ଲାଗେ ନା । ଯାହାଙ୍କର ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କାର ଆମଦାନୀ ହୋଇଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । କେହି ଲକ୍ଷ ପତି ତ ଆଉ କେହି ଗରୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଳ୍ପ ପଇସାବାଲା ମଧ୍ୟ ଆ'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେତେ ଜ୍ଞାନ ରତନ ଥିବ ତାଙ୍କୁ ସେତେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଆର୍ତ୍ତ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରି ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନ ରତନରେ ଭରପୂର କରିବାକୁ ହେବ । ଡରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କୌଣସି କଥାରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ ନ କରି ସରବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବହୁତ ସମୟ ଧରି ନିଜ ଅବସ୍ଥାକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ତମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍ଗ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ମନେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରୁଛୁ ।

ବରଦାନ:- ସବୁ କିଛି ବାବାଙ୍ଗକୁ ଅର୍ପଣ କରି କମଳ ପୁଷ୍ପ ତୁଲ୍ସ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହୁଥିବା ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୁଅ ।
ବାବାଙ୍ଗକର ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ବୋଝ ବାବାଙ୍ଗକୁ ଦେଇଦେବା । ଡବଲ ଲାଇଟ୍‌ର ଅର୍ଥ ହେଲା— ସବୁକିଛି ବାବାଙ୍ଗକୁ ସମର୍ପି ଦେବା । ଏ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମୋର ନୁହେଁ । ଯଦି ଶରୀର ହିଁ ମୋର ନୁହେଁ ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ବାକି ରହିଲା! ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ— ଏହି ଦେହ, ମନ ଏବଂ ଧନ ସବୁ କିଛି ତୁମର । ଯଦି ସବୁ କିଛି ତୁମର ବୋଲି କହିଲ ତେବେ ବୋଝ ପୁଣି କେଉଁ କଥାର, ତେଣୁ କମଳପୁଷ୍ପର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ସଦା ସରବଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରୁହ ତେବେ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ଆତ୍ମିକ ଭାବନା ଦ୍ଵାରା ଅଶୁଦ୍ଧ ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରି ନିଜକୁ ଶରୀରର ସମ୍ମୁଖରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରଖୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ପାଣ୍ଡବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***